Коли умирали, то бачили очи рушниць,
Мов черепа мертві очи…
А потім лежали… лежали в траві горілиць,
І вітер рвав струни холодної ночі…

Коли вони вмерли – нечутно і тихо пройшли,
Невинні молитви шептали поблідлі вуста,
А ранкове сонце осяяло купу землі,
І чорную тінь Вартового – німого хреста…

А поруч сміялись волошки в траві на межі,
І ранок справляв своє буйнеє свято…
Розп’ятий! Ти бачиш? Ти чуєш? Прийди! Поможи!
Розп’ятий!